„Nonoh," arvas jälle kuu, „kas ei oleks parem, kui põgeneksite sellest igavast ja tolmusest kolikambrist ja asuksite mõne väikese lapse juurde elama, kes teiega terve päeva mängiks. Ma tean, siinsamas üle hoovi teises majas elab väike tüdruk. Alati enne magamajäämist sosistab mulle: „Armas kuu, saada mulle ilus nukk, õige armas nukk, saada mulle!" Ja nii ta uinub selle sooviga igal õhtul."

„Vaata, kuu, meie oleme inetud ja vanad. Usun, too väike laps meid küll ei taha ja meie ise ei taha kellegi teise juurde minna. Meie tahame ainult oma Marit," sosistas Malle kindlalt.

„Siis ei saa minagi teid aidata," pahandus kuu. Varsti läks kuu meeleolu jälle rõõmsaks ja ta rääkis edasi: „Siiski, mul on veel üks mõte. Minge reisima, see lahutab hästi kurba meelt. Inimesed reisivad sageli, kui nad on kurvad. Ühel suveõhtul kuulsin rohutirtsu laulmas imelisest Rohelise Päikese Maast. Olen väga huvitatud, kus selline maa asetseb ja missugune elu seal on. Reisige sinna tundmatule maale ja kui reis teil õnnestub, küll siis aitan teid Mari juurde tagasi."

„See nõu on hea, kui sa meid Mari juurde aitad,

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 8